

In memoriam Hankovits Iván

Párdy Tamás

Egy újabb ízig-veéig nyomdásztól, a Pénzjegynyomda egyik meghatározó alakjától – Hankovits Ivántól – kell búcsúznunk... Életének nyolcvanegyedik évében, 2024. március 29-én eltávozott körünkől.

Szakmai pályafutását magasnyomó gépmeszterként kezdte. A Kossuth Nyomdából került a Pénzjegynyomdába 1969-ben, munka mellett szerezte meg a KMF-en az üzemmérnöki diplomáját. 1976-tól lett üzemvezető és termelési osztályvezető-helyettes. Hihetetlen energiával irányította az üzemet, azon belül is az ő felelősségi körébe tartozott a bankjegy- és az okmánygyártás. Értelemszerűen ezek minden csínját-bínját, technológiáit, anyagait, eszközeit ismerte, fejlesztéseiben rendszerint irányítóként vett részt. Ott volt a beruházásoknál, orosz-lánrész vállalt a Pénzjegynyomda rekonstrukciójánál, amikor az épület átépítése közben kellett megszervezni, fenntartani a termelést, a bankjegygyártást átállítani egy számunkra teljesen új technológiára. Tevékenységét mindig kiemelkedő precizitással, pontossággal végezte. Jellemző volt rá, hogy egy-egy új feladatot többekkel végigbeszél, várta mások ötleteit is, kikérte a munkatársak véleményét – beleértve akár a segédmunkásokat is –, hogy a feladatot a lehető legjobban, leghatékonyabban lehessen elvégezni. Minden pénzjegynyomdai dolgozóval kiváló, közvetlen viszonyban volt – nem véletlenül volt a nyomda tán legnépszerűbb, legkedveltebb alakja. Szakmailag, emberileg is igyekezett mindenkinek segíteni. Viccesen mindenkit kortól függetlenül bácsizott, nénezett, ez a szokás többünkre átragadt, őt is mindenki csak Iván bácsinak nevezte a legutóbbi időkig.

Szokása volt, hogy reggelente régebben a typo-, majd később az ofszetgépterem irodájában kávézott. Eközben néhány percben a művezetővel átbeszélte az aktuális problémákat. Ha ehhez va-

laki másra is szükség volt, odahívta. Idővel hívnia sem kellett: egyre többen összegyűltünk és baráti beszélgetés keretében átnéztük az aktuális eseményeket, megoldásokat kerestünk és általában találtunk a problémákra. Ez lett a „fél nyolcas értekezlet” – ez volt az elődje a későbbi hivatalos termelési tanácskozásnak.

Munkán kívül is – rendezvényeken, bulikon – közvetlenségével, vidámságával hamar a központba került. Sok szakmai rendezvényen is részt vett, kiállításokon, találkozásokon, ott volt

a szakmunkás vizsgabizottságban is. A szakszervezetben, vagy éppen a Pénzjegynyomda felügyelőbizottságában mindig igyekezett képviselni a dolgozók érdekeit.

Én abban a szerencsében részesültem, hogy a Pénzjegynyomdába történt belépésemkor azonnal a szakmai mentorom, oktatóm, sőt később barátom lett. Végigvezetett a nyomda minden technológiáján, beavatott a nyomda életébe. A nyomda kívülről zárt világnak tűnik, de bent már nem volt semmiféle szakmai titok. Egyre komolyabb munkákkal bízott meg, megbízott bennem, bizonyos termékcsoportokat teljes mértékben átadott nekem. Sok tekintetben a jobbkeze lehettem, több új terméket közösen alakítottunk ki. Olyan feladatokat vittünk közösen, mint pl. a választási nyomtatványok, szavazólapok gyártása, ami nemegyszer éjszakába nyúló feladatokat jelentett. Ő érkezett elsőnek és ő ment el utóljára...

Munkája elismeréseként a nyomda 1997-ben a Heinrich Frigyes-díjjal – a legmagasabb pénzjegynyomdai kitüntetéssel – jutalmazta. 1999-től termelési osztályvezető lett 2003. júliusi nyugdíjazásáig. A nyomda történetének talán legemlékezetesebb nyugdíjas-búcsúztatója volt az akkor még meglévő római-parti üdülőben.

Az aranyember, aranylábán az aranypapuccsal, már az égből jár.

